

HET LAND VAN NIETS

PETRALOUISE MURIS

© Het land van niets.
Voorlees en leesboek
8 jaar en ouder
geschreven en geïllustreerd:
PetraLouise Muris.

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Flora en Fauna.
6	2 Het moerasmonster.
9	3 Het land van niets.
12	4 Een koning van niets.
15	5 Het gesnuif van het moerasmonster.
19	6 De spiegel.
22	7 Achter de spiegel.
26	8 Er bestaat geen land van niets!

HOOFDSTUK 1 FLORA EN FAUNA.

Vlakbij een zompig moeras waar talloze muggen
boven zoemen staat een oud huisje.

Het huisje staat daar afgezonderd, geen enkel
huisje staat in de nabijheid.

Er staan wel vele bomen afgewisseld door open
plekken waar veldbloemen bloeien.

Daar spelen Flora en Fauna vaak.

Zij spelen met wilde zwijntjes of knikkeren met
konijnenkeuteltjes.

Zij spelen tikkertje of plukken veldbloemen voor in
een vaasje.

Vandaag staan zij bij de rand van het moeras.

Hun moeder waarschuwt hen vaak dat zij daar niet
mogen spelen.

‘Het is daar gevaarlijk,’ zegt zij: ‘jullie kunnen
wegzakken in de modder of gebeten worden door
slangen.

Dan heb ik het nog niet eens over de talloze
steekmuggen en het moerasmonster.

Kinderen, het deugd daar niet!

Help mij liever een handje, er is genoeg te doen in
en om ons huisje!’

De kinderen luisteren nooit naar hun moeder.

Zij spelen liever, zij zijn lui.

Als de kinderen in de zuigende modder springen,
horen zij een ijselijk gegil.

‘Grauw, wauw, wauw!’ klinkt het.

Zij rennen snel naar huis omdat zij geschrokken
zijn.

Hun moeder werkt in de tuin.

Zij knipt net wat tomaten als haar kinderen gillend op haar af rennen.

'Wat is er? Het lijkt wel of er een jager achter jullie aanzit,' schrikt zij: 'pluk kruiden en help snoeien! Er is genoeg te doen.'

De kinderen willen niet in de tuin helpen.

Zij vertellen hun moeder over het gegil in het moeras.

'Heb ik jullie niet verboden om naar het moeras te gaan? Het is daar gevaarlijk!

Help liever in het huis, het is daar stoffig.'

De kinderen willen niet stoffen, zij rennen snel naar de open plek in het bos waar veldbloemen bloeien.

'Durf jij nog naar het moeras te gaan?' vraagt Flora.

'Nu niet, misschien morgen,' antwoordt Fauna: 'laten wij konijnen zoeken dan kunnen wij ze aaien.'

'Nee, ik wil nu' naar het moeras,' dwingt Flora: 'waarschijnlijk was het een uil of een reiger die maken wel vaker lawaai. Je bent toch niet bang hè?'

'Ga maar alleen, ik ga konijnen zoeken.' zucht Fauna.

Zij holt weg.

Flora loopt naar het moeras en loopt met haar schoenen nog aan, het water door. Opeens blijft haar schoentje in de modder steken. Zij denkt aan haar moeder die vast boos zal worden.

‘Ik krijg mijn schoen niet los,’ jammert Flora: ‘ik kan beter mijn schoen uittrekken.’

Zij wil net haar schoen uittrekken als zij het gegil weer hoort. Brr, zij krijgt het er koud van.

Schrikachtig kijkt zij om zich heen.

Dan verschijnt er opeens een monster uit de modder.

‘Als jij jouw schoentje terug wilt mijn kind, zal jij mij iets moeten brengen.’

‘Alles wat je maar wilt... mijn moeder is boos als zij ontdekt dat ik hier gespeeld heb.’

Flora’s schoentje wordt op het droge geworpen.

‘Ik wil jouw zusje. Breng haar!’

‘Maar..., dat mag u niet vragen!’ schrikt het meisje.

‘Dan neem jij haar plaats in, alhoewel ik jou niet zo aardig vind.’

Flora holt naar huis, zij heeft geen tijd om haar schoentjes aan te doen.

‘Waarom loop jij op blote voeten?’ vraagt haar moeder.

‘Ik gleeed uit, mijn schoen is vuil.’

‘Nu jij toch gaat poetsen, poets mijn schoenen ook dan glanzen zij als ik naar de markt ga.’

Flora wil geen schoenen poetsen.

Zij veegt snel haar schoen schoon en holt naar de open plek in het bos, daar ziet zij Fauna.

‘Ga je mee naar het moeras?’ hijgt Flora: ‘ik zag daar lieve konijntjes.’

HOOFDSTUK 2 HET MOERASMONSTER

Fauna wil mee naar het moeras omdat zij nog steeds geen konijntjes heeft gevonden.

‘Wat voor een kleur hebben die konijntjes?’

Flora lukt haar zusje door te zeggen: ‘zwart en wit, zij kunnen daar zelfs zwemmen! Die konijnen zwemmen in het moeras...onder water!’

Zij brengt haar zusje naar het moeras en rent dan keihard weg, zij is erg bang voor het monster.

Fauna heeft niets in de gaten.

Zij roept: ‘waar zijn jullie lieve konijntjes! Waar zijn jullie!’

‘Hallo lief klein meisje, zoek jij iets? Mis jij ook een schoentje? Kom klets eens een beetje met mij.’

Fauna staat stijf van schrik, zij piept: 'ik zoek konijntjes, zij moeten hier ergens zwemmen.'
'Kijk hier..., hier zwemmen die konijntjes.
Kom maar... kom maar. Kom wat dichterbij,
dan kun je ze zien,' lokt het monster haar.
'Och nee!' gilt hij: 'waar ben je nu! Oh grutten, ik zie dat domme kind nergens meer!'

Plots rent Fauna's moeder het moeras in.
"Gribbel grabbel griets!
Ik tover je naar het land van niets!"
Het monster roept nog: 'Meisje waar ben je!'
"Floep", dan is het monster foetsie.

'Domme gans!' schreeuwt haar moeder: 'ik had jou nog zo gewaarschuwd!'
Fauna huilt, zij heeft er spijt van.
'Nu naar huis! Ik moet koken, help mij groenten snijden!'
Haar moeder kijkt boos, zo boos als een oude toverkol.
Zij stuurt haar naar de tuintafel waar prei en wortels op liggen.
Fauna pakt een mes en legt die meteen weer neer.
Zij wil geen groenten snijden, zij wil met Flora spelen.
Stiekem sluipt zij weg.

Als zij bij de open vlakte aankomt, ligt Flora tussen de bloemen.
'Wat doe jij daar?' vraagt zij.
'Kijk, hier loopt een mestkever, hij rolt met een keuteltje, hi, hi.'
Fauna gaat er ook bij liggen en samen staren zij naar het nijvere kevertje.

‘Wat heeft hij het druk he? Kijk hem eens duwen. Ben jij nog langs het moeras geweest zusje?’ slijmt Flora.

‘Ik heb geen konijn gezien, wel een griezelig monster.

Mama heeft hem gelukkig weggetoverd anders had hij mij beslist verslonden.’ zucht Fauna.

‘Dus er is geen monster meer in het moeras?’

‘Nee, hij loopt nu ergens in het land van niets. Kom Flora, we gaan naar huis!’ Fauna staat op. ‘Hoezo? Krijg je trek?’ glimlacht Flora.

‘Ik heb reuze honger, ik lust wel een hele koe!’ zegt Fauna.

‘We eten nooit vlees!’ roept Flora.

De buikjes van de kinderen knorren van de honger. Zij rennen snel naar huis om te eten.

Ondertussen gooit hun moeder paarse prikkelplanten, slakkenslijm en kikkerdril, slangengif, spinnenpoten en vieze stinkzwammen door de soep.

Het lijkt net of zij zingt.

De meisjes komen hijgend binnen, zij zien hun borden vol heerlijke soep op de tafel.

Gulzig lepelen zij in hun soep.

Zij smakken en slurpen.

Tijdens het eten van hun soep voelen zij zich opeens draaierig worden.

Langzaam worden zij onzichtbaar.

‘Help, wat gebeurt er!’ schreeuwt Fauna.

‘Mama?’ reageert Flora geschrokken.

Hun moeder krijst:

“gribbel, grabbel, griets!

Ik tover jullie naar het land van niets!”

HOOFDSTUK 3 HET LAND VAN NIETS.

‘Veel succes in het land van niets, kinderen!
Als jullie leren dat er in het leven ook gewerkt moet
worden, keren jullie vanzelf terug.’

‘Maar het monster dan? Het monster uit het...’
Weg..., plotseling zijn de meisjes achter hun bord
soep verdwenen.
Hun moeder ruimt de tafel af en wast de bordjes,
daarna loopt zij naar buiten.

‘Boem!’
De twee meisjes rollen door het zand.
Zij kijken elkaar verbaasd aan.
‘Mama heeft ons weggetoverd! Waar zijn we.’
Flora kijkt in het rond.
‘We, we zijn in het land van n, niets.’ stottert Fauna.
‘Ha, ha, dat kan niet want hier is zand. In een land
van niets is toch niets?’ grinnikt Flora.
Zij klapt in haar handen van plezier: ‘laten wij zien
waar we terecht komen als we rechtdoor lopen.
Kom mee Fauna!’

Fauna heeft geen zin om te lopen, zij gaat op haar
rug liggen en sluit haar ogen.
Zij geeuwt: ‘da-ag, ik ben der gek, ik ga niet
wandelen! Waar moeten wij dan heen? Hier is
immers niets.’
‘Misschien loopt hier het moerasmonster rond,
misschien eet hij jonge kinderen.’ griezelt Flora en
begint dapper aan haar wandeling.

Als Flora tien meter van haar luie zusje verwijderd is, staat zij eindelijk op.

‘Verdikkie, ik kom al hoor!’ moppert zij.

Zij rent haar zus achterna en roept: ‘wacht, wacht, ik kom al. Loop niet zo snel!’

Zij geven elkaar een hand en huppelen verder, almaar rechtdoor.

Flora kreunt: ‘heb je al gemerkt dat hier geen vogels vliegen?’

‘Zij kunnen zich niet in bomen verstoppen.’ antwoordt Fauna.

‘Heb jij ergens een beest zien wegrennen?’

‘Waar zouden zij zich kunnen verschuilen?’ merkt Fauna op.

‘Zouden hier mensen wonen of zijn we hier alleen met dat moerasmonster?’ jammert Flora.

‘Ik zie nergens een monster maar ook geen mensen.’ concludeert Fauna.

‘Tja, zou het hier nacht worden of blijft het licht?’ piekert Flora.

‘Ik moet er niet aan denken dat het donker wordt,’ jammert Fauna: ‘ik wil naar huis!’

‘Ja Fauna je hebt gelijk, wij moeten blijven lopen. Loop door zusje, misschien komen wij iemand tegen. Misschien is het zo aardedonker en lopen wij in de bek van het monster.’

Flora knijpt in de hand van haar zus.

‘Ik laat je niet los, ik zal op je passen.’

De kinderen lopen uur na uur.

Plots ontdekt Flora een mannetje in de verte.

Hij lijkt ietwat op een kabouterdje maar dan met een kroon.

'Kijk daar eens! Zie jij dat ook? Dat lijkt wel een mannetje daar op dat bladerhoopje.
Laten we hem wat dichterbij bekijken, misschien weet hij de weg naar ons huisje.
Fauna is moe, zij wil niet verder lopen, zij blijft mopperend staan.

Het mannetje ziet dat de twee niet dichterbij komen.

'Hé, hé, hé! komen jullie niet verder?
Wie zijn jullie? Komen jullie mij helpen?
Ik ben zowat aan de grond gegroeid!
Wie van jullie voelt er iets voor om mij van mijn plek te tillen?' zegt het luie mannetje.
'Wat een grappig mannetje,' grinnikt Flora:
'het is net een schattig klein kaboutertje, ha, ha!'

Fauna kijkt boos, zij moppert: 'dat mannetje kan toch zelf wel opstaan?
Hij heeft ook niks te eten bij zich.
Ik zie alleen maar een hoop bladeren, of is het modder? Er staan hier toch geen bomen of planten?
Is het soms..., jakkas nee toch!
Zit hij in zijn eigen keuteltjes? Hem optillen?
Hij denkt toch niet dat ik hem op wil tillen?'
Toch is zij razend benieuwd of het mannetje in zijn eigen keuteltjes zit, zij schaterert: 'ha, ha, ha, kom Flora, laten we gaan kijken!'

HOOFDSTUK 4 EEN KONING VAN NIETS.

Zij hollen op het vreemde mannetje af.
Fauna vraagt domweg: 'meneertje, zit u in uw eigen vuil? Is dat soms een berg geworden?'
Het mannetje tilt zijn zware baard opzij en vraagt: 'ik zie niks, wat bedoel jij eigenlijk?'
Dan staat hij plotseling op.
'Och, och,' merkt Fauna op: 'ik heb hem vast beledigd. Kijk eens naar zijn lijf!'

'Zat ik in viezigheid?' vraagt het mannetje ontzet.
'Het spijt mij,' zegt Fauna zacht: 'we dachten dat u op een berg vuil zat, maar dat is uw lichaam.'
'Wij wisten niet dat u een beest was.' zegt Flora.

'Beest? Hoezo een beest! Ik ben een koning!'

Kijk eens hoe groot ik ben, ik kan zelfs over jullie heenkijken.'

'Wij wilden u optillen,' liegt Flora: 'maar dat deed u al zelf.

Fauna is moe, zij jammert: 'waar is uw paleis eigenlijk? Ik zie nergens een paleis, waar woont u dan? Ik zie ook nergens een huis!

Bent u soms verdwaald meneer de koning?'

De koning krijgt diepe rimpels in zijn voorhoofd

'Wat bedoelen jullie met verdwaald?'

Ik begrijp jullie niet! Wie zijn jullie eigenlijk!

Waar komen jullie vandaan? Zijn jullie' misschien verdwaald?'

'Hi, hi, hi,' lacht Fauna zuur: 'er zat iets in de soep, wij zijn hierheen getoverd! Heeft u iets te eten voor ons in uw paleis, meneer de koning?'

'Paleis? Eten? Wat kun je hier eten, ik heb nooit trek!'

'Psst,' fluistert Flora: 'hij weet niets Fauna, hij is zo dom als een ezel.'

'Dat' heb ik gehoord! Zo brutaal! Hoe durven jullie! Ga alsjeblieft weg!' schreeuwt de koning.

'Maar meneer de koning, we hebben honger,' jammert Fauna: 'wij willen eten en slapen.

Wij zien geen enkel huis. Hier is niets anders dan zand. Hier is helemaal niets! Toe, mogen wij mee naar uw paleis?'

De koning kijkt geïnteresseerd om zich heen.

'Nou je het zegt best kind, hier is zand!

Lekker zacht zand waar je fijn in kunt liggen en lekker in kunt rollen. Echt iets voor mij.'

Hij gaat meteen weer liggen en schatert: 'ha, ha, het is mij nooit eerder opgevallen. "Gaap" prachtig, ik lig hier in het zand!'

Hij sluit zijn ogen. 'Poe, wat krijg ik opeens slaap, ik ga maar eens rusten, tot ziens hè kindjes uh, ... meisjes. Grrr snurk.'

De koning slaapt zo diep dat hij het geknor van de kinderbuikjes niet hoort.

Fauna haalt haar schouders op: 'die luie koning weet echt niks, hij is zelfs dommer dan een ezel! Kijk Flora, hij is een half mens en een half dier want hij staat op vier poten. Moet je zien, hij heeft er zelfs zes!'

Zij kijkt naar de slapende koning: 'hij heeft hoefjes aan zijn armen inplaats van handen! Wat moeten we nu? De koning is diep in slaap. Hoor jij hoe hij snurkt? Hij kan ons niet helpen.

Waar vinden wij nu iets te eten of een slaappleaats?'

De twee kijken nog eens rond.

Zij zien niets anders dan een hele, hele grote zandbak die alsmaar donkerder kleurt.

'Weet je wat?' beslist Fauna: 'we gaan tegen de koning aanliggen. Zijn pels is warm als een wollen vacht. Morgen zoeken wij wel iets te eten.'

Die nacht slapen de meisjes tegen de pels van de koning aan.

Midden in de nacht schrikt de koning wakker.

Hij hoort gesnuif, erg dichtbij.

Hij staat plotseling op.

De meisjes tuimelen op de grond en schrikken gillend wakker.

HOOFDSTUK 5 HET GESNUIF VAN HET MOERASMONSTER.

‘Och, zijn jullie het?’ zegt de koning: ‘dan is er niets aan de hand. Ik kan weer gewoon gaan slapen.’
Met een zucht laat de koning zich weer in het zachte zand zakken en valt in slaap.

De meisjes zijn klaarwakker.
Zij vinden het naar om in de open lucht te slapen.
Zij zijn stil en bang.

De kinderen kruipen dicht tegen elkaar aan en kijken in de duisternis.
Opeens klinkt er weer gesnuif.
De twee meisjes horen het gesnurk van de koning en het gesnuif ertussendoor.

De koning slaapt erdoorheen maar de meisjes luisteren gespannen of zij het nog een keertje horen.

‘Snurk, snork. SJMM! Snurk snork. SJMM, SJMM!’

‘Is dat de koning? Maakt hij dat geluid?’ fluistert Flora angstig, zij trilt over haar hele lijf.

‘Het geluid komt daar vandaan,’ sist Fauna, zij wijst in het donker: ‘daar ligt de koning niet.’

Pas als de zon zich weer in het Oosten laat zien, zien zij het monster.
Het loopt rustig te grazen over de zanderige grond.
Het ziet er niet naar uit dat hij hen zal aanvallen.
Hij kijkt af en toe op maar graast dan rustig verder.

De koning wordt wakker.
Het eerste wat hij opmerkt zijn de twee meisjes.
‘Hallo, zijn jullie er nog?’

'Ja Koning, maar er is nog iemand.'

Fauna wijst achter hem.

De koning draait zich snel om.

Hij schrikt zich een hoedje als hij het grote beest ontdekt.

'Wat is dat voor een beest en wat doet dat beest hier?' vraagt hij.

'Dat is het moerasmonster uit ons moeras.'

antwoordt Fauna: 'mijn moeder heeft hem hierheen getoverd.'

De koning zegt geprikkeld: 'dat kan zomaar niet!

Ik ben de koning hier, ik ben de baas!

Dat had zij mij eerst moeten vragen.

Wat doen we met dat beest? Hup, scheer je weg beest!

Het moerasmonster kijkt niet eens op, het schuift weer een hoop zand opzij. 'SJMM, SJMM.' gaat het.

De nijdige koning neemt een aanloop en rent als een dolle boze stier op het monster af.

Hij ramt met zijn logge lijf tegen het beest.

“BONK,” gaat dat en nog eens: “BONK”
Het moerasmonster voelt het gestoot niet eens.
Het snuffelt in het zand en snuift in het zand.
Dan loopt hij weer een stukje verder.
De koning zit versuft op de grond.
‘Dit heeft geen zin, dat monster wil niet weg.
Ik kan zo niet slapen!’ gilt hij.
Opeens kijkt het moerasmonster gestoort opzij.
Het klauwt met zijn voorpoten in het zand en komt
langzaam en boos snuifend op de koning af.
De koning staat snel op en begint als een draaitol in
een kringetje te rennen.
‘Waarom holt u niet weg?’ schreeuwt Fauna naar
de koning: ‘waarom rent u aldor uw staart
achterna?’
‘Omdat dit het land van niets is.
Je kunt hier nergens heen, je loopt hier aldor in
een kringetje. Hier is helemaal niets..., behalve
zand.’
‘Waar bent u dan koning van? vraagt Flora.
‘Van het zand, ik ben jullie koning en die van het
monster.’
‘Dan bent u geen echte koning. U bent een koning
van niets! U heeft helemaal niets!’
Terwijl de koning nog steeds in een kringetje holt
begint hij te jammeren.
Hij kermt: ‘Ik ben helemaal geen koning, ik doe
alleen alsof, dan lijk ik wat!’

Flora en Fauna kijken verbaasd.
‘Ik zal maar eerlijk zijn,’ jammert de koning: ‘ik ben
nooit een koning geweest en dat komt door die
gemene toverheks! Weten jullie, ik ben erg lui.
Ik wil niets liever dan de hele dag slapen.

Ooit wandelde ik op een zonnige dag door het bos.
Vlakbij een moeras zag ik een huisje.
Daar zag ik een vrouwtje in haar tuintje werken.
Ik vroeg: 'heeft u iets te eten voor mij?'
Zij gaf mij heerlijke soep en vroeg mij of ik in de tuin wilde werken en het dak wilde repareren.
Ach, jullie weten al hoe dat ging, ik zei ja maar ik bedoelde nee.
Na twee weken zei ze: 'als jij niet wilt werken, krijg je geen eten.'
Ik zei haar dat het nog niet af was, daarom bleef ik maanden bij haar.
Ik had een heerlijke slaappleaats en kreeg lekker te eten.
Overdag zat ik op het dak en tikte tegen de dakpannen.
Het leek alsof ik werkte maar ik luierde de hele dag.
Tot op een dag dat zij vreselijk begon te krijsen.
'Weet je wat ik met jou moet doen?
Ik stuur jou naar het land van niets!
Een land met niets erop of eraan.
Geen bomen en geen bloemen.
Net als een paard krijg jij hoeven.
Jouw handen heb jij niet meer nodig want jij doet toch niets en lopen wil jij ook niet.
Jij zult een koning van een land van niets zijn.
Jij hoeft nooit meer iets te doen, nooit meer te eten en nooit meer te werken.
Een echte nietsnut hoort daar thuis!
'O,' dacht ik: 'voor een koning wordt toch alles gedaan. Mij best! Nou, dit was mijn verhaal kinderen.'

HOOFDSTUK 6 DE SPIEGEL.

Fauna schrikt van het verhaal van de koning.
Zij slaat haar handen voor haar mond.
Nu begrijpt ze waarom zij naar het land van niets is gestuurd.

‘Dat is ons ook gebeurd,’ schrikt zij: ‘wij wilden ook nooit helpen, alleen spelen.’

‘En ik slapen.’ jammert de koning.

Flora twijfelt: ‘mijn moeder vertelde dat wij vanzelf terugkomen als wij werken. Maar..., wat kunnen wij in dit land van niets doen? Hier is toch niets te doen?’

Zij kijkt plots achterom, zij hoort het monster niet meer snuiven.

Zij ziet nog net dat het beest onzichtbaar wordt.

‘Dat is het!’ juicht Flora: ‘het moerasmonster heeft dag en nacht naar eten gezocht.

Dat monster was niet lui, het was aldoor op zoek naar voedsel daarvoor ploegde hij door het zand. Hij is weer terug in zijn moeras.’

‘Maar ik dan?’ jammert de koning: ‘ik verveel mij hier. Ik wil niet langer niksen.’

‘Wij zullen ook moeten werken, anders moeten wij hier blijven,’ moppert Fauna: ‘wat kunnen wij hier nou doen! Ik weet helemaal niets!’

De drie kijken om zich heen. Overal is zand.

Zand kun je niet eten en ook niet drinken.

‘Ik hoef gelukkig niet te eten,’ lacht de koning blij: ‘die toverheks heeft mij zo betoverd dat ik niks nodig heb.’

‘Maar wij wel,’ moppert Fauna: ‘ik moet snel iets eten anders val ik flauw. Kom Flora wij gaan water zoeken. Misschien vangen wij een visje dat wij kunnen eten. Als wij net zoveel geluk hebben als het moerasmonster, zijn wij ook straks thuis.’

‘Spring op mijn rug,’ zegt de koning: ‘dan draag ik jullie. Laten we samen water zoeken, dat gaat sneller.’

Terwijl de koning water zoekt, zijn de meisjes op zijn rug inslaap gevallen.

Opeens botst hij ergens tegenop.

‘Zijn jullie wakker meisjes!’ schreeuwt hij luid:

‘ik ben tegen een enorme spiegel opgelopen.

Deze spiegel heb ik nooit eerder ontdekt.

Eerst dacht ik nog dat er een andere koning aan kwam lopen. Ha, ha, ha, ik ben hetzelfde!’

De meisjes staren verbijsterd in de grote spiegel.

Is dit de grens van het land van niets?

De koning tikt tegen de spiegel.

‘Dit klinkt als glas,’ zegt hij: ‘waren hier maar stenen dan zou ik deze spiegel kapot slaan.’

‘Misschien is ons huis erachter,’ jammert Flora: ‘die spiegel moet kapot!’

‘U heeft toch hoefjes, hebben die hoefijzers?’ vraagt Fauna.

De koning kijkt naar zijn hoefjes.

‘Ach wat mooi,’ juicht de koning: ‘kinderen, dit zie ik voor het eerst!’

‘Ik heb liever handen.’ smaalt Flora.

‘Waarom,’ zegt de koning: ‘dit is ook mooi.’

‘Slaat u eens heel hard op de spiegel met uw mooie hoefijzers?’ vraagt Fauna.

De koning bonkt hard tegen de spiegelruit, maar de spiegel breekt niet.

‘We lopen er langs,’ oppert de koning: ‘misschien kunnen wij dan achter de spiegel komen.’

Met de meisjes op zijn rug loopt de koning uren naast de spiegel.

Af en toe timmert hij er tegenaan met zijn hoefjes.

‘Ik ga graven kinderen, misschien kunnen wij een tunnel onder de spiegel doorgraven.’

Terwijl de koning graaft en graaft en graaft, slapen de meisjes op zijn rug.

Opeens wordt de koning onzichtbaar en beide meisjes storten in het zand.

‘O nee,’ jammert Flora: ‘de koning is opgelost, hij is terug in het bos. Zusje, wat moeten we beginnen?’

Fauna knippert met haar ogen, zij is erg slaperig.

HOOFDSTUK 6 ACHTER DE SPIEGEL.

‘Hadden wij maar meegeholpen,’ huilt Flora: ‘nu zijn wij helemaal alleen.’

Zij huilen beiden, hun ogen worden er rood en branderig van.

‘We moeten iets doen, anders komen wij hier nooit weg!’ jammeren zij.

Dan zien zij de diepe kuil die de koning gegraven heeft.

Zij snikken: ‘moeten wij ook graven?’

De meisjes weten dat zij iets moeten doen, daarom springen zij in de kuil en beginnen te graven.

Algauw doen hun tere handjes zeer.

Zij geven de moed op, zij krabbelen uit de kuil.

Zij bonken met hun knuisten op de spiegel omdat dat makkelijker is.

Zij merken al snel dat dat geen effect heeft.

‘De koning was sterker met zijn hoefjes en hij kon de spiegel ook niet breken.’ mopperen zij.

Fauna huilt: ‘mama tover ons terug! Wij zullen voortaan helpen!’

Hoe dicht zij ook bij de spiegel schreeuwt, het helpt haar niets.

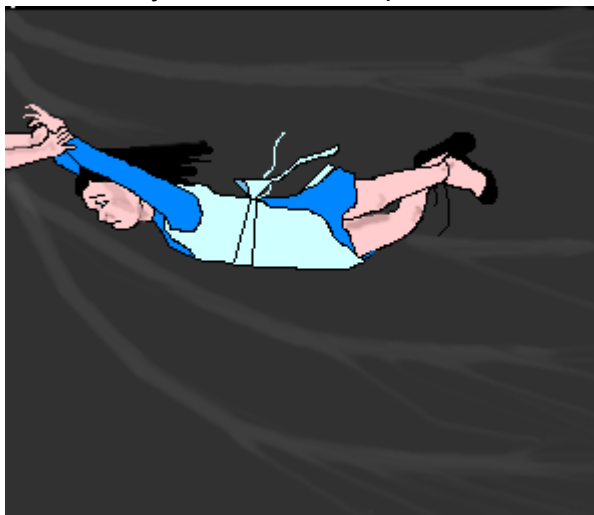
De kinderen zijn jaloers op het moerasmonster en op de koning. Zij willen ook terug.

‘Die spiegel reikt toch niet tot hoog in de wolken?’ merkt Flora op: ‘laten wij een berg maken.’

‘Ha, ha, goed idee, dan springen wij eroverheen!’ lacht Fauna blij.

De meisjes scheppen met beide handen een bergje zand tegen de spiegel, al gauw geven zij het op.
'O, o, wat ben ik moe!' zucht Flora.
'Ik ook.' jammert Fauna.

Er glinstert iets in het zand.
Het is een hoefijzer van de koning.
Flora pakt het op en timmert keihard op de spiegel.
"Krr, Krak," er verschijnen barsten op de spiegel.
'Timmer er maar flink tegenaan,' schreeuwt Fauna opgelucht: 'wieweet knalt de spiegel straks uit elkaar!'
Flora timmert er oplos.
Plotseling ontstaat er een groot gapend zwart gat.
Zij denkt dat daar hun huis is.
Zonder erbij na te denken stapt Flora door het gat.

"Hoei!" Een zuigende kracht trekt Flora naar binnen.
Fauna kan nog net op tijd haar zusje vastgrijpen.
'Help, ik ben bang Fauna, laat mij niet los!'
Flora kijkt angstig om zich heen.

'Hier is geen boven en onder, het is hier bodemloos. Hier is helemaal niets!' jammert Flora.

Fauna probeert wanhopig haar zusje door de spiegel in het zand te trekken.

Het lukt haar niet, zij is te zwak.

Omdat zij nooit iets zwaars heeft opgetilt, zijn haar spieren slap.

Zij kan haar zusje niet langer vasthouden.

Haar handen glijden weg.

Plots wordt Flora de duisternis ingezogen.

Fauna is verstijft van schrik.

Zij voelt ijzig aan, haar gezicht is witter dan sneeuw.

Met haar lippen stijf opeen kijkt zij door het gat.

Zij ziet alleen maar een zwarte duisternis en voelt de zuigende kracht.

Haar zusje ziet zij niet meer.

Zij huilt hartverscheurend en laat zich achterover in het zand vallen.

'Ik moet werken, ik moet werken, daarna kan ik pas weer terug.' jammert zij zenuwachtig: 'dan kan mama Flora redden.'

Fauna graaft en graaft.

Als het donker lijkt te worden, graaft zij nog steeds.

Zij wordt almaar niet onzichtbaar.

Zweetparels sieren haar hoofdje en uiteindelijk valt zij van uitputting in slaap.

Opeens schrikt zij wakker van het gekraak van de spiegel. 'Ik moet toch weer gaan graven, anders blijf ik hier voorgoed.' jammert zij en begint weer te graven. 'Mama,' jammert zij: 'haal mij hier weg!'

Maar mama haalt haar niet weg.
Zij graaft net zolang totdat zij het opgeeft en naar
het gat in de spiegel krabbelt.
Zij huilt: 'hier is geen water en niets te eten, enkel
zand. Ik ga toch' dood of ik nou wel of niet door dat
gat ga.'

Zij stapt met één been en dan met haar andere
been door de kapotte spiegelruit.

Dan laat zij zich voorover tuimelen.
Zij voelt de ongelooflijke zuigende kracht en kan
daardoor niet ademen.
Fauna sluit haar ogen om de duisternis niet te
hoeven zien.
Zij lijkt uren door de zwarte duisternis te vallen.
Zij drijft door het niets, het niets dat haar moeder
getoverd heeft.

Plotseling verslikt zij zich in een grote slok water.
Het dringt zelfs in haar neus.

HOOFDSTUK 8 ER BESTAAT GEEN LAND VAN NIETS!

Fauna snakt naar frisse lucht.

Als een vis probeert het meisje bovenin het niets lucht te happen.

Plots stoot zij tegen iets, zij weet niet wat het is.

Het voelt erg koud aan.

Dan wordt zij plots opgetilt.

Fauna hoest, zij krijgt een flinke hap frisse lucht.

Dan opent zij haar ogen.

Zij hangt in de bek van het moerasmonster en die zet haar neer op het droge.

Fauna rilt.

‘Daar ben jij dan eindelijk, zeg jij geen dankjewel?’

‘Wat?’ pruttelt Fauna.

‘Dat ik jou heb gered. Jij was namelijk bijna gestikt hier in het zompige moeras.

Ik dacht nog wel dat mensen goed op hun voeten stonden of zwemmen konden, maar jij bakt er niets van. Ik weet nu dat jij hier niet kunt lopen, jij zakt hier weg.

Jij lijkt nu wel op een hoopje nat zand, ga vlug naar huis en verwarm je daar.’ sust het monster.

Hij kijkt in het modderige water en zucht: 'het is mijn schuld dat jij hier bent weggezakt, ik heb er heel veel spijt van.

Het komt doordat ik niemand heb om mee te kletsen, juist daarom zei ik dat hier konijnen zwommen.

Ha, hier heeft nog nooit een konijn gezwommen.

Volgens mij kunnen zij dat ook niet.

Zeker hier niet met al die hongerige slangen.

Trouwens, dat zijn de heerlijkste hapjes.'

Hij likt zijn bek af.

Fauna maakt zich kwaad: 'hoe kom ik hier in het moeras!

Ik was daarnet toch in het land van niets?

Jij was toch ook in het land van niets, we zijn daar dagen geweest!

Jij zocht naar eten in het zand.'

'Ik ben daar nimmer geweest en jij ook niet, jij lag een tijdje hier onder de modder.

Ik ben hier nooit weggeweest en jij ook niet, hoezo?' vraagt het monster.

'Heb ik alles verzonnen? Was het een enge droom?'

Zij holt naar huis.

'Lief meisje, kom een keertje gezellig met mij kletsen! Ik ben hier helemaal alleen en dat is zo ongezellig!' roept het moerasmonster haar na.

Fauna rent het huisje in.

'Kind waar was je en wat ben jij modderig en nat!' schrikt haar moeder.

'Maar mama, bent u verbaasd? U heeft mij en Flora naar het land van niets getoverd!'

'Dom kind, ik kan toch niet toveren? Ik ben geen toverheks!'

'Misschien is Flora dood, zij is nog steeds in het donkere niets!' jammert Fauna: 'u heeft ons weggetoverd, het is uw schuld!'

'Kind, kind, kalm, je zus slaapt, zij is moe van het niets doen.

Zij heeft jou niet eens helpen zoeken.

Kom hier dan droog ik je een beetje af, daarna moet jij in bad.'

Fauna maakt een ontwijkende beweging en kijkt in het bed van haar zusje.

'Ze slaapt!' roept zij verbijsterd: 'hoe kan dat nou!

Zij was daarnet nog in het land van niets!

Zij verdween door de spiegel in het zwarte niets!'

'Kind wat bazel je nou, jouw zus is aldoor thuis geweest.'

Omdat Fauna zo hard praat wordt Flora wakker.

'Ik dacht dat jij was opgegeten door het monster.'

fluistert zij zacht: 'ik ben maar gaan slapen.'

'Wat bedoel jij!' schreeuwt haar moeder: 'wat bedoel jij met opgegeten?'

'Het moerasmonster wilde Fauna hebben en daarom heb ik haar gezegd dat er konijnen in het moeras zwommen. Ik dacht dat hij haar op ging eten.'

Haar moeder schreeuwt: 'Flora, hoe kon jij dat doen! Ben jij gek geworden?'

Jij bent zelf een monster!

Hoe kon jij dat jouw zusje aandoen!

Jij hebt jouw zusje als hapje achtergelaten bij een
hongerig monster in dat gevaarlijke moeras!’

Flora huilt: ‘het spijt me.’

Fauna schreeuwt erbovenuit: ‘nee Flora ik geloof
jou niet, het is niet waar, ik was niet in het moeras!

Wij zaten aan tafel en wij aten mama’s betoverde
soep. Zij heeft iets in onze soep gedaan en toen
werden wij onzichtbaar!

Zij heeft ons weggetoverd naar het land van niets,
samen met de koning en het monster.

Wij hebben hard moeten werken en zijn door de
spiegel gegaan. Gelukkig zijn we thuis.’

Flora giechelt: ‘ha, ha, nee hoor! Hoe kom jij daar
nu bij?’

Hoe komt het dan dat jij zo nat en modderig bent?

Ik heb je bij het monster achtergelaten in het
moeras. Jij dacht dat daar zwart witte konijnen
zwommen. Je bent erg dom hoor.

Gelukkig ben jij er weer en is er niets ergs gebeurd.
Ik bedoel dat jij zou zijn opgeeten.’

Fauna wauwelt: ‘ben ik dan echt bijna gestikt in het
moeras? Was ik geen dagen weg? Maar Flora...,
bestaat er dan geen land van niets?’

Jij was daar toch ook? Er was alleen zand en de
spiegel, het monster en de koning!’

‘Jij hebt het gedroomd,’ zucht Flora: ‘het spijt mij
dat ik je naar het moeras heb gelokt. Ik was zo bang
voor dat monster!

Ik dacht nog wel dat hij mij op wilde eten.

Gelukkig vond hij mij geen lekker hapje maar jou
wel. Ik ben heel gemeen geweest.’

Fauna merkt op: 'het moerasmonster wil alleen wat gezelschap.

Dat monster is heel zachtaardig, het eet geen mensenvlees, het lust slangen.

Ik ga nog even met hem praten.'

Zij rent naar het moeras, haar moeder rent haar achterna.

'Monster, monster waar ben jij! Hoehoe monster, laat je eens zien?'

Het monster laat alleen zijn kop zien.

'O ben jij het lief kind? Je bent nog steeds vies!'

Hij snauwt: 'jij komt toch niet weer hier spatteren hè? Blijf op de oever dan gebeurt je niets!

Jij zult nog in de modder stikken, eigenwijs kind!

Ik kan jou toch niet de hele dag bemoederen!'

Fauna jammert: 'was jij dan echt nooit in het land van niets?

Was het dan een nachtmerrie?

Heeft mijn moeder jou nooit weggetoverd?

Zag jij nooit die malle koning met die zes poten?

Was ik in het moeras weggezakt?'

Het monster antwoordt: 'nou, nou wat een boel vragen voor zo'n vies modderig kind.

Wat jij in de modder hebt gedroomd weet ik niet.

Jij lag er een tijdje in. Ik kon jou niet vinden!'

Fauna piept: 'ik begrijp het niet meer.'

Het monster legt uit: 'jij spetterde vrolijk door het water opzoek naar zwemmende konijnen.

Ik had wel zin in een gesprekje en vroeg jou om wat dichterbij te komen.

Opeens zakte jij weg in het moeras.

Ik kon je niet meteen vinden, het is zo donker daar onder in de zwarte modder!

Ik snuffelde hier en dan weer daar.'

Het monster laat het SSJM geluid horen.

'Dat was het meisje, ik ben niet boos maar jij moet niet meer in het moeras spelen.

Blijf voortaan op de kant, zo kan ik ook gezellig met je praten.'

Fauna pruttelt: 'ik was helemaal niet weggetoverd mama. Ik was door de modder gezakt.

Bestaat er dan echt geen koning met hoefjes?

Heeft er nooit een luie man voor u gewerkt mama?

Het lijkt alsof ik dagen ben weggeweest.

Ik begrijp niet waarom ik zo eng gedroomd heb, het leek net echt!'

'Ach, ach, meisje' zucht haar moeder: 'ik heb jou maar eventjes uit het oog verloren.

Ik had het zo druk, ik had nog zoveel te doen.

Ik heb niet goed op jou gepast.

Maar een koning? Die was hier nooit.

En die luie man? Ha, ha, hier zijn maar twee luie mensen, die heten Flora en Fauna.

Fauna springt in haar moeders armen.

'Dan is het dus nooit gebeurd mama!'

'Dat zei ik toch al domme gans, ik ben toch geen heks!' zegt haar moeder.

'Ik waarschuw jullie zo vaak om niet in het moeras te spelen, dat is erg gevaarlijk.

Nu heb jij het zelf meegemaakt, jij bent erin weggezakt en bijna gestikt.

Jij kunt het gelukkig nog navertellen dank zij het lieve moerasmonster.

Als ik jou was zou ik hem maar te vriend houden, hij heeft je gered.'

Fauna belooft het moerasmonster om elke dag gezellig te komen babbelen en op de oever te blijven.

Als haar moeder vraagt om even te helpen doet zij dat.

Daarna is er nog volop tijd over om te spelen.

En Flora? Die is nog altijd even lui.

EINDE